

Doina MODOLA

Andrea Gavrilu – în căutarea timpului trăit

„Muzica mă ajută să-mi amintesc de un trecut care nu a avut loc. Mă face să-mi imaginez un viitor ce va deveni un trecut neîmplinit. Dar asta nu mă întristează. Pentru că atunci când o reascult mă păcăleşte cum că s-a întâmplat.”

Andrea Gavrilu, *sinopsis Organic Sound Twist*

Personalitate puternică, în neobișnuită expansiune, Andrea Gavrilu s-a afirmat în ultimii ani ca unul dintre cei mai activi coregrafi în teatru. Pasionată de dans încă din copilărie, a ales după bacalaureat actoria, nerenunțând însă la iubirea dintâi. Experiența actricească (licențiată a Facultății de Teatru și Televiziune a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, clasa prof. univ. dr. Miklos Bácsi, a profesat, vreme de șapte ani, ca actriță a Teatrului Tineretului din Piatra Neamț) s-a împlinit cu specializarea în creația coregrafică, obținută prin masteratul la UNATC București (2013), apoi prin stațiile în Anglia, la Școala de vară Trinity Laban din Londra, unde a avut privilegiul să cunoască diverse metode și tehnici de dans, Companii faimoase și creatori celebri. La fel de folositoare și instructive pentru dezvoltarea ei au fost, după propria mărturisire, participările la festivalurile internaționale, bune prilejuri de a vedea spectacole de teatru-dans și mișcare. Și-a desăvârșit astfel înzestrarea nativă, conferind o specială tensiune expresivă dansului și mișcării scenice cu care dinamizează spectacolele la care participă. Natură iscoditoare, îndrăzneată și perfecționistă, a absorbit cu sete noile descoperiri, căutându-și neîncetat, încrezător, drumul propriu. După o mai veche și constantă colaborare cu regizorul Radu Afrim, în calitate de coregraf, încă pe când era actriță, odată cu multipremiatul spectacol de disertație *Zic-zac*, creat de ea și dansat împreună cu Ștefan Lupu, Andrea Gavrilu a fost solicitată în această calitate și de alți regizori importanți, ca Andrei Șerban, Al. Dabija și, în ultimele stagioni, frecvent, de Mihai Măniuțiu, cu care a elaborat o suită de spectacole unde dansul, o implică și ca interpretă, instructor, animator și coagulant al grupului de actori. Avantajul ei în calitate de coordonator și coregraf, care îi dă ascendență asupra interpreților, este tocmai modul actoricesc de revelare a mișcării. Îi îndrumă să o înțeleagă și să o asume interior, prin deslușirea motivației și sensului, modelând și integrând totodată propriile lor sugestii și inițiative.

LOST (Organic Sound Twist), cu care s-au deschis anul acesta „Întâlnirile Internaționale de la Cluj”, ediția a VII-a „Extreme” (4-8 octombrie 2017), este primul *solo* de teatru-dans al interpretei, în care Andrea Gavrilu revendică în nume propriu „concept, coregrafie, interpretare, ilustrație muzicală, text și sudoare”. Realizat ca *performance*, stabilește un dialog intim, gestual, verbal, acrobatic cu spectatorii, în ton direct, apropiat, serios și ștângăresc. Energică și convingătoare, artista îi provoacă și îi antrenează într-o incursiune insolită, pe calea sunetelor, să-și recâștige senzațiile, să le „aceseze”, cum spune ea în limbajul tinerilor de azi, în ceea ce au proaspăt, unic și miraculos, ghidându-i, să le caute, să le refacă, să le urmeze, să se lase în voia universului sonor, care scaldă și definește existența. Să se impregneze de muzică spre a-și amplifica și îmbogăți trăirile, cu un fel de nouă conștiință, mai trează, mai receptivă la propriile simțiri și impulsuri. Dezlănțuită, naturală, de o sinceritate dezarmantă, electrificând publicul, dansatoarea îl abordează dezinvolt, luându-l martor și confocator la cheltuirea de sine, la bucurie, efort și răgazuri.

Încă de la intrarea în sală, mișcarea repetitivă a trupului focalizează în centrul spațiului Sălii Euphorion personajul, captiv parcă în sonoritatea fixă a melodiei, dus de forța indestructibilă a acelorași gesturi ce o încâtușează. Neschimbată, mereu și mereu aceeași,

melodia se reia fără universul sonor. La mișcări automate, se pironeste în creșterea din exterior, dezvăluie de la început muzica, pe care o trupului ei, mișcarea scaldă, ne invadează

Progresiv, în cotidiene, odată cu ce mai mult de mișcarea bracă învelișul cutiei toracice închipează fidel și nemijlocită, care în

Corpul Andrei sunt agile, sportiv meandrele simțirii vibrație unică. As

lui trăit

asc de un trecut care
ginez un viitor ce va
ta nu mă întristează.
nă păcăleşte cum că

anic Sound Twist

riliu s-a afirmat în
lans încă din copi-
i. Experiența acto-
Babeș-Bolyai din
apte ani, ca actriță
n creația coregra-
agiile în Anglia, la
cunoască diverse
al de folositoare și
ipările la festivalu-
is și mișcare. Și-a
gresivă dansului și
latură iscoditoare,
ându-și neîncetat,
cu regizorul Radu
remiatul spectacol
Andrea Gavrilu a
Șerban, Al. Dabija
o suită de specta-
culant al grupului de
ascendență asupra
umă să o înțeleagă
d și integrând toto-

Inirile Internaționale
solo de teatru-dans
pt, coregrafie, inter-
stabilește un dialog
rios și ștângăresc.
ursiune insolită, pe
ea în limbajul tine-
caute, să le refacă,
ște existența. Să se
de nouă conștiință,
turală, de o sinceri-
volt, luându-l martor

ză în centrul spațiu-
lodiei, dus de forța
u și mereu aceeași.

melodia se reia fără oprire, ilustrând obsedant tema centrală a spectacolului: *raportul cu universul sonor*. La un moment dat, dansatoarea pare că se smulge din această transă cu mișcări automate, care corporalizează stereotip „viermele auditiv”, secvența muzicală ce se pironeste în creier, urmărindu-ne nemilos – fie că ne-a plăcut cândva, fie că ne năpădește din exterior, fără voia noastră – o situație trăită de fiecare dintre cei prezenți. Se dezvăluie de la început experiența protagonistei cu lumea sunetelor și, mai cu seamă, cu muzica, pe care o iubește pasionat și cu care se identifică. Și care declanșează, în miezul trupului ei, mișcarea, eliberând-o, dezăgăzuită de diversitatea stratosferei fonice, care ne scaldă, ne invadează, interferează, ne terorizează, după împrejurări și alegeri.

Progresiv, implicarea și confesiunea se adâncesc, artista își dezbracă veșmintele cotidiene, odată cu incursiunea tot mai profundă în oceanul de sunete. Absorbită din ce în ce mai mult de muzică, își leapădă simbolic pielea – încât se vad mușchii –, apoi își dezbracă învelișul carnal. Rămâne doar scheletul șui, cu oasele bazinului înainte și coastele cutiei toracice îndărăt, la spate, în torsiunea mișcării. Costumul, cu diferitele lui straturi, închipuie fidel și hâtru „dezvăluirea”, totala abandonare în armonii motrice. Mărturisirea nemijlocită, care îi duce cu ea pe cei de față.

Corpul Andreei Gavrilu, elastic, legat și lucrat, exprimă forța și arcuirea. Mișcărilor ei sunt agile, sportive, impetuoase, rapide. Devenit instrument de investigație și cufundare în meandrele simțirii prin sonoritățile care îl împresoară, corpul dobândește o acuitate și o vibrație unică. Ascultat și urmat cu atenție, curiozitate și încântare crescândă, e lăsat în

voia imboldurilor dinamice genuine, la început nelămurite, ale gesturilor pe cale de a se naște și de a se manifesta. Dansatoarea pare că le descoperă înăuntrul ei și le precizează treptat – călăuzindu-ne propria căutare și eliberare –, reluându-le, testându-le, amplificându-le, accelerându-le. Desprinzându-le noima sau investind mișcările cu sens, le fortifică și le structurează coerent, sub ochii noștri, le rânduiește organic, în complicitate sau parteneriat cu spectatorii, uimindu-i, instruindu-i, amuzându-i, făcându-i părtași pe o cale insesizabil inițiativă. Se recuperează astfel timpul trăit, o arie extinsă a propriilor amintiri sau ecouri de gând, diverse faze, vârste și dispoziții de viață, un trecut intrat altfel în umbră. Muzical sau nu, stăruindu-i în urechi, „viermele sonor” îi decide stările, dispozițiile, revenirile, deschizându-i timpul, generându-l, măsurându-l, supunându-l, glisând la întâmplare pe axa lui, căzând sau poposind pe ea prin asocieri, ecouri, zvonuri lăuntrice. Aceleași mișcări de arc tras la maximum, aceeași vocație a gestului scormonitor, capabil să surprindă și să identifice rădăcinile motrice și să elibereze mișcarea definesc, de-a lungul său, spectacolul.

Spațiul Sălii Euphorion, închipuind la început intimitatea odăii, e invadat de-a valma de afară de secvențe melodice stridente și monotone, de motive sonore stăruitoare, de cântece la modă, de emisiuni de televiziune și radio ce străbat pereții, de scrâșnete de mașini, sirene de ambulanță etc. De atmosfera interferentă, cacofonică, promiscuă a vecinătăților debordante a blocurilor, a cartierelor, a orașului. Spațiul și timpul se materializează, pulsează și izbucnesc haotic, din ce în ce mai dense și imperioase, modificând percepțiile, condițiile și modurile comunicării. Luminile, capricioase, uneori difuze, alteori fulgerate, de stroboscop, sugerează aglomerația urbană, traficul insuportabil, comunitatea involuntară, intersecțiile și tangențele mai mult sau mai puțin dorite. (Muzicale sau perturbatoare, naturale sau artificiale, ordonate sau haotice, sonoritățile definesc cadrul, timpul, acțiunea. Corpul interpretei le sesizează, le înregistrează, le interiorizează, le traduce, le transpune – uneori glumeț, tautologic, alteori intens, exaltat sau nedumerit. Interpreta se comunică încontinuu, susținut, prin gesturi, atitudini, posturi, răsuciri, mișcări gimnastice sau de aerobic. Atrage atenția asupra secvențelor și liniilor melodice, le înlănțuie corporal, le exprimă accelerat. Arareori vorbește, adresându-le spectatorilor gânduri și stări, confesându-se, învățându-i învăluit să se cunoască, să-și potenteze și să-și extindă trăirile. Își dezvăluie neîncetat pasiunea pentru muzică, pentru Andrea Gavriiliu un mod de a viețui, de a intensifica și a prețui existența, de a rezista timpului, care ne bombardează cu prezent, trecut, virtual. Sau, mai curând de a-l domina, de a-l umple cu frumusețe, de a dispune de el. De a îmbogăți durata.

Uneori, simulând rolul de reporter, culege impresii și opinii despre muzică, pe viu, unele, surprinse, îngăimate, altele spontane, vioale și inteligente. Sau de-a dreptul obtuze ca acela al elevului de pomină al lui Marius Chicoș Rostogan, prin care Caragiale zeflemisea necrutător pe dascălii de modă veche, care au civilizat Vechiul Regat. (Comical punctează inteligent spectacolul, antrenant în permanență, menținând pe tot parcursul interesul receptorului. Micile istorii evocate sau numai atinse, parcă întâmplător, frânturi melodice ce sfredelesc în minte, șlagărele, la modă cândva, cu ani în urmă, devin repere interioare exacte sau aleatorii, cuprinzând tot mai largi arii temporale, conducând pe nesimțite mult îndărăt, recuperând trecutul pierdut, epoci care răsar din faldurile memoriei, vremuri ale speranței. Lambada, atât de iubită în anii '90, melodia cu care se încheie spectacolul, odată cu evocarea tragediei petrecute nu demult cu cântăreața care a ars de vie într-un accident de mașină, ne proiectează în urmă cu aproape trei decenii, când toate păreau să se îndrepte la noi către lumină și prosperitate. Și totodată ne transportă firesc, insesizabil în copilăria protagonistei, pe care am acompaniat-o în periplul sonor ce i-a punctat viața. Am parcurs și noi, cu bucurie și folos, odată cu ea, un viitor virtual ce a devenit, din păcate, vorba ei, „un trecut neîmplinit”.

E în tot spectacolul o poezie stenică a analogiilor, a asociațiilor, a mișcării, a sunetelor și melodiilor care îl transformă într-un eseu dinamic și viu despre timp, spațiu și trăire, despre știința de a te insera în lume și în existență. De a contempla lumea exterioară în reperatele ei năbădăioase și de a-ți crea și apăra lumea interioară cu artă și înțelepciune.